

กริปคนโดนเท

“จันโดนทิ้ง”

ใบหน้ากลมเหมือนหน้าตาเหมือนหม่นโถวเปียกน้ำช่างน่าสงสาร แต่ใบหน้า
ด้านตรงข้ามที่งามประหนึ่งกุหลาบแรกแย้มกลับไม่แสดงอาการหวั่นไหว
แทบจะผงะหนีด้วยซ้ำ เพราะไม่เห็นว่าเพื่อนสนิทจะเปิดประตูออกมารับ
ในสภาพนี้ ความน่าสงสารถูกความน่ากลัวกลบมิด แถมโผล่มาแบบไม่ให้
ตั้งตัว ผียังต้องบิลต์อารมณ์ก่อนตั้งแช่ แต่เพื่อนแท้หลอกกันคือๆ ต้องตั้งสติ
ครู่หนึ่งกว่าจะเค้นคำปลอบใจออกมาได้

“ไม่เป็นไรม๊ว แก่ไม่ใช่คนแรกบนโลกที่อกหัก”

ชะรอยคนพูดจะรู้ตัวว่าคำปลอบนี้แหล่ขออกไปที่ เลยพยายามขยายความ
จริงจัง ระหว่างโอบบ่าเพื่อนพากลับเข้าไปนั่งในบ้าน แล้วดึงทิชชูจากกล่อง
ส่งให้ อีกฝ่ายก็รับมาสั่งน้ำมูกดังพรีด เพิ่มขยะมูลฝอยให้แก่โลก

“มองในแง่ดีสิ แกมีเพื่อนอกหักร่วมโลกมากมาย แกสามารถหา
ความรู้จากรุ่นพี่ที่อกหักก่อนหน้า แล้วยังส่งต่อความรู้ให้แก่รุ่นน้องที่อกหัก
ตามหลัง”

“คำปลอบใจแกดูปลอมมากอะ” มาศวดิวิจารณ์จนคนปลอมเลิกพยายามช่วยเหลือ หันไปโยนภาระให้คนอื่นแบกรับบ้าง

“ถ้าจะทำให้แกรู้สึกดีขึ้น พี่ป็นก็เพิ่งโดนทิ้ง”

“ขอบคุณมากน้องรักที่พาดพิงถึง”

ชายหนุ่มร่างผอมสูงเจ้าของชื่อป็นมีสีหน้าอึมครึม เหมือนพร้อมจะยิงใครสักคนที่ได้ชื่อว่าน้องสาวแท้ๆ ให้ตาย แต่พอเห็นน้องสาวไม่ได้อยู่ในอาการสะอึกสะอื้นก็ขอไม่วิพากษ์วิจารณ์ดีกว่า แต่เหมือนหน้ามึนไม่เคยเก่งเรื่องดูสีหน้าและสถานการณ์

“พี่ป็นก็โดนแฟนทิ้งเหมือนกันหรอคะ”

“จะเหมือนกันได้ยังไงยามิน ของพี่เรียกคบจริงจังจริงจัง ส่วนเธอเรียกมโนแล้วโดนทิ้ง ไม่ควรค่าให้พูดถึงด้วยซ้ำ”

การเปรียบเทียบล้นง่ายชัดเจนของพี่ชายไม่แท้ทำมาศวดิปล่อยโฮ เขาอ้าปากอยากปลอบ แต่คาดว่าปากจัดๆ ของตนน่าจะทำเธอร้องไห้หนักขึ้น เลยถอนหายใจยาวเหยียด ก้าวขย่าวๆ เข้าไปในห้องครัว หยิบขวดน้ำแช่เย็นพร้อมแก้วสามใบออกมา หลักๆ ก็เพื่อจะเติมน้ำเข้าไปชดเชยส่วนที่เสียไปให้แก่เจ้าของบ้าน

“ใจเย็นๆ ดื่มน้ำก่อน แล้วเล่ามาซิว่าแกไปอกหักตอนไหน”

เปมิกาแทบป้อนน้ำมาศวดิเพื่อชดจังหวะดราม่า ส่วนใครหักอกเพื่อนรักอันนี้ไม่ต้องถาม เพราะชื่อนั้นถูกเล่าถึงเสมอจนคนฟังเบื่อมานานแล้ว แต่วันนี้คาดว่ายังต้องทนฟังอีกหลายรอบ

“คุณใจบอกว่าเขาไปพม่ากับฉันไม่ได้ เพราะแฟนเขาไม่ยอมอยู่บ้านคนเดียว พอฉันถามว่าเราไม่ได้คบกันหรอ เขาก็บอกว่าเปล่า เขาไม่ชอบฉัน เราไม่ได้เป็นแฟนกัน เขาแค่เป็นตัวแทนประกันชีวิต!”

ทิ้งท้ายด้วยเสียงร่ำไห้โหยหวน น้ำตามาศวดิก็ร่วงพรูลงมาอีกรอบ ไหลหยดลงไปในแก้วน้ำดื่ม พร้อมกับพี่เพื่อนมองอึ้งๆ อยากบอกละเปลี่ยนแก้ว แต่คิดอีกทีน้ำตารสเค็มอาจชดเชยเกลือแร่ที่เสียไปกับการร้องไห้ เลย

ปล่อยให้คนนอกหักค้ำน้ำเกล้าน้ำตาตัวเอง

มาศวดีเป็นโปรแกรมเมอร์ที่เข้าออฟฟิศแค่เดือนละหนึ่งวัน พบเจอเพื่อนร่วมงานผ่านโปรแกรมประชุมออนไลน์ ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในห้องแคบๆ ทำงานกับตัวเอง แทบจะไร้สังคม นอกจากคนในครอบครัวก็มีเพียงเปมิกากับปรีมที่คอยสอดส่องดูแล พลัดลະเลยไปเพียงนิด เธอก็เปลืองใจให้หนุ่มชายประกันชีวิต

เปมิกาถูบล้างมาศวดีแล้วเอ๋อซ้ๆ ทีละวรรค หวังว่ามันจะซึมซาบลงไป ในสมองเพื่อน “แกฟังฉันนะมี้ว ไอ้ใจนั้นนะ ไม่ได้ชอบแก เขาแค่มาหลอกแกให้ซื้อประกัน”

เรื่องนี้เปมิกาพยายามเบิกเนตรเพื่อนมานานแล้วแต่ไม่เคยสำเร็จ ทว่าน้ำตานานจะช่วยให้ดวงตาสว่างได้บ้าง หลังกะพริบสองสามทีใส่น้ำตาหยดล่าสุดออกไป สติปัญญาของมาศวดีก็กลับคืนสู่ร่าง

“มีน้ำละ พอฉันบอกว่าจะแนะนำให้รู้จักพ่อกับแม่ เขาก็ถามว่าพ่อ กับแม่สนใจประกันตัวไหน เขาจะได้เอาไปเสนอถูก”

“แกลงไม่ได้ให้พ่อแม่แกซื้อประกันกับมันนะ”

มาศวดีก้มหน้า ตอบเสียงเบา “เปล่า”

สีหน้าเปมิกาผ่อนคลายขึ้น เธอเองก็เป็นตัวแทนบริษัทประกัน แกรม ยังอยู่ระดับหัวหน้าเขต แต่เธอไม่เคยใช้ความเป็นเพื่อนหลอกให้ใครซื้อกรมธรรม์ ยกเว้นว่าเพื่อนหรือญาติมิตรอยากได้หลักประกันความปลอดภัยในชีวิต เธอค่อยเสนอแผนที่เหมาะสมให้ แต่เพื่อนสนิทดันไปรู้จักตัวแทนขายประกันของบริษัทอื่นที่โทร. สุ่มแล้วดันตกได้ลูกค้า ได้เงินค่าตัวแทนไม่พอยังได้หัวใจไปด้วย

“อย่างน้อยแกก็ฉลาด”

“พ่อแม่บอกว่าซื้อประกันชีวิตจากแกไปแล้ว ฉันเลยซื้อประกันมรดกแทนวงเงินสามสิบล้าน คุณจ๊อบบอกว่าถ้าเพื่อฉันเป็นอะไรจะได้มีเงินไว้ให้พ่อกับแม่เยอะๆ ส่งแค่อายุเก้าสิบปีก็คุ้มครองตลอดอายุเก้าสิบปี แล้วได้

เงินก้อนไปลงทุนหลังเกษียณ ฉันเพิ่งเอะใจว่าถ้าฉันอายุเก้าสิบปี พ่อแม่ก็คงไม่ต้องการมรดกจากฉันแล้วแหละ แถมอายุขนาดนั้นฉันจะเอาเงินก้อนไปลงทุนไหวได้ยังไง”

คนฟังได้ยินเงื่อนไขกรรมธรรม์ถึงกับต้องคว้ายาตมมาสูดเข้าปอดลึกๆ สองฟืด ค่อยมีแรงถามต่อ “สารภาพมา แก่ซื้อประกันจากมันไปกี่ฉบับรวมเป็นเงินเท่าไรแล้ว”

หลังมาศવીบอกยอดเงินกับจำนวนกรรมธรรม์ประกันชีวิต เปมิกา ก็แทบขว้างยาตม งดคำหยาบออกมาใช้ชนิดที่คนฟังลืมนไปเลยว่าตัวเองกำลังร้องไห้

“ช่างเรื่องประกันเถอะ เตียวฉันหาทางแก้ให้ ไม่ให้แกเสียเงินเปล่าแน่” เปมิกาตบไหล่มาศવીๆ ลั่นวาจาว่าจะไม่ยอมทนเรื่องนี้ เสียใจได้แต่จะเสียเงินจ่ายประกันไปเปล่าๆ ไม่ได้

“แล้วเรื่องที่เขาเทฉันล่ะ เทหัวฉันด้วย”

“หัวรีไปไหน ยังไง เท่าไร” เปมิกาถามรวด จะได้เป็นลมรอบเดียว

“เออ...หัวรีพม่า ไปเดือนหน้า สามวันสองคืน คนละหมื่นหก ซื่อไปสองที่ จ่ายเงินมัดจำไปแล้วสามหมื่นสอง หัวหน้าหัวรีให้ส่งหน้าพาสปอร์ตฉันเลยไปขอคุณใจ แต่เขาเทฉัน” เล่ารายละเอียดครบถ้วนไม่ขาดตกบกพร่องจบ มาศવીก็ปล่อยโฮอีกรอบ แต่สมองเปมิกาปวดตุบๆ อยากจะทุบกะโหลกเพื่อนสักที ลังเลียงเข็ม

“ไปเอาเงินคืน”

“เขาคืนให้ได้แค่หมื่นเดียว เพราะจองห้องพักกับอื่นๆ ไว้แล้ว ที่จริงพาสปอร์ตต้องส่งให้ตั้งแต่เดือนก่อน แต่ฉันลืม เขาส่งเซตเร่งมาหลายรอบแล้วบอกว่าจะซื้อตัวไม่ทัน แต่ฉันก็ไม่ได้อ่าน”

“เวรกรรม”

“ฉันไม่กล้าบอกว่าโดนทิ้ง บอกไปว่าแฟนติดธุระ เขาเลยบอกว่าเหลืออีกเดือนยังเปลี่ยนให้คนอื่นไปแทนได้นะ แต่ต้องส่งหน้าพาสปอร์ตของคน

ที่ซื้อทัวร์ต่อจากฉันให้เขาภายในสิบวัน แต่ฉันไม่รู้จะขายต่อให้ใคร เดือนหน้าไม่มีใครว่างเลย”

“ไม่ใช่ไม่ว่าง แต่ใครจะอยากไปพม่าช่วงนี้กัน ประเทศเขายังมีเหตุการณ์ความไม่สงบยิงกันเบรียงปร้าง แถมเดือนหน้าฝนยังตกอีก ถามจริงเถอะ แยกไปซื้อทัวร์นี้มาได้ยังไง ใครแนะนำ”

“เพื่อนที่ออฟฟิศ เขาเป็นสายบุญ เห็นว่าทัวร์นี้ดี คนไปเป็นพวกชอบทำบุญ ไปด้วยกันประจำ” คนฟังเกือบพอใจ ถ้าไม่ได้ยินประโยคสุดท้าย

“แต่คราวนี้คนชวนเขาไม่ได้ไปนะ”

“เวรกรรม” เปมิกามีเหตุผลในการเอ่ยชู้คำนี้

“เขาท้องพอดี”

“บุญรักษา” เรื่องมงคลเช่นนี้เปมิกาไม่กล้าปากพล่อย

“เขาฝากเงินให้ไปช่วยทำบุญให้ลูกในท้องแทนเขาด้วย ยังไงฉันก็ต้องไป แต่อีกที่หนึ่งเนี่ยจะเอาไงดี ขายต่อใครไม่ได้คงต้องจ่ายฟรี”

“...” ขนาดคำว่าเวรกรรมเปมิกายังชี้แจงจะเอ่ย หันไปมองหน้าบุริมหวังให้พี่ชายช่วยหาทางแก้ไขไม่ให้เพื่อนรักเสียเงินไปเปล่าๆ แล้วก็นึกได้เรื่องหนึ่ง

“พี่ปิ่นไง พี่ปิ่นต้องไปแก้บนที่พม่าไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีตั้งค์ ไม่ไป”

บุริมปฏิเสธเด็ดขาด แล้วเพื่อไม่ให้ตัวเองใจอ่อน เขาก็ลุกหนีไปตรวจดูรอบๆ บ้าน สำรองว่าจุดไหนต้องซ่อมแซมบ้าง ดีกว่าถูกลากไปถมที่ว่างในทริปคนโดนเท

สมัยก่อนบ้านของบุริมกับเปมิกาอยู่ถัดจากบ้านมาศวดีไปหนึ่งหลัง สองสาวเกิดปีเดียวกัน ประกอบกับตอนยังเด็กพ่อแม่ของมาศวดีมักจะช่วยดูแลสองพี่น้องเป็นประจำ ทั้งสามจึงสนิทกันประหนึ่งพี่น้อง ในฐานะพี่ใหญ่ที่เกิดก่อนสี่ปี บุริมจึงคอยดูแลมาศวดีเสมอ ก่อนจะห่างกันไปเพราะย้ายบ้านไปที่อื่นประกอบกับหลายๆ อย่าง แต่หลังจากพ่อแม่ของเธอย้ายไปปลูกบ้าน

ทำสวนอยู่ต่างจังหวัดช่วงโควิด ปล่อยให้ยายคนชื่อบื้อต้องอยู่คนเดียว เขากับน้องสาวก็คอยมาดูว่ามาศดียังอยู่ดีหรือปล่อยให้ตัวเองหิวตายไปแล้ว

ถึงปรีมจะปฏิเสธ แต่เปมิกาก็หยาบมแพ้ไม่ เธอรู้ว่าช่วงสามปีแห่งโควิด เขาเสียงานและเงินก้อนใหญ่ไปเพราะงานรับเหมาก่อสร้างในมือชะงักงัน แถมลูกจ้างชาวต่างด้าวพากันกลับประเทศ ต้องเสียเงินจ่ายเปล่าไปไม่น้อยเพื่อตั้งคณงานมีฝีมือเอาไว้ แต่ตอนนี้งานก่อสร้างเริ่มฟื้นตัวแล้วหลังประกาศเปิดประเทศมาปีกว่า มีหน้าข้าราชการเก็บเงินไม่ควรถักซ้ำ ไม่อย่างนั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจมาทวงคืน ที่สำคัญสุดๆ เรื่องที่พี่ชายบนบานไปเป็นเรื่องใหญ่ระดับชีวิตที่ผิดพลาดไม่ได้

“ฉันจะจ่ายส่วนของพี่นั่นเอง” เปมิกาตบอกุเขาไฟแสดงความใจใหญ่ออกมา

“แล้วทำไมแกไม่ไปกับฉันล่ะ”

“ช่วงนี้ฉันงานยุ่ง”

“แต่ฉันเห็นแกยังไปกินข้าวกับแฟนอยู่เลย”

ถ้าไม่อยากจะให้ใครรู้ อย่าโพสต์รูปภาพคู่ในโลกโซเชียล

“นั่นแหละเหตุผล ฉันงานยุ่งจนแทบไม่มีเวลาเจอหน้ารุจ วันหยุดก็ควรอยู่กับแฟนเยอะๆ ฉันไม่อยากจะโดนเทเหมือนแก” เปมิกาตบบ่าเพื่อนแปะๆ อธิบายลัจฉธรรม “แกต้องเข้าใจนะ มิตรภาพสำคัญ แต่ความรักสำคัญกว่า”

มาศดีไม่อยากเข้าใจแต่ดันเข้าใจ “ฉันสัมผัสได้ว่าไปไม่แห่งมิตรภาพของเรา กำลังต้องลมแห่งรัก เจียนร่วงหล่นจากต้นที่ชื่อว่าความสัมพันธ์แล้ว”

บอกตามตรง ถ้าอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเปมิกา มาศดีก็ไม่เลือกเพื่อนเช่นกัน

กลับจากยานาเวขอบประตูหลังบ้านกันแมลงกับสัตว์เลื้อยคลานหนีฝนเข้ามาในบ้านมาศดีเสร็จ ปรีมก็พบว่าตนถูกมัดมือชก เขาปฏิเสธไปแล้ว

ยังต้องปฏิเสธซ้ำอีก เปมิกาทำตัวเป็นเครื่องจักรหว่านล้อมโดยมีมาศวดีตีหน้า
เศร้ากดดันอยู่ข้างๆ

“พี่ปิ่นจะให้มัวมันไปพม่าคนเดียวเหรอ”

เปมิกาผายมือไปด้านข้างให้เห็นดวงตาโตกับใบหน้ากลมๆ คล้าย
แมวเปอร์เซียภายใต้หน้าม้าต่อเหมือนเด็กน้อยด้วยความสุข แถมตอนนี้
ยังเต็มไปด้วยความกังวลของมาศวดี สมฉายา ‘เหมียวมีน’

“ไปกับทัวร์จะกลัวอะไร” ปุริมยกเหตุผลมาค้ำ

“ทัวร์ที่มีแค่สิบสองคน แถมเป็นทัวร์กันเองที่ไม่ได้มีแผนการท่องเที่ยว
แบบบริษัททัวร์เนี่ยละ”

เห็นโปรแกรมทัวร์แล้วเปมิกาอยากจะเป็นลม เธอสั่งให้มาศวดีบอก
หัวหน้าทัวร์สร้างกรุ๊ปไลน์ เพราะเดิมคนที่ไปด้วยล้วนเป็นเพื่อนกันทั้งหมด
จนลืมนึกว่าคราวนี้มีคนนอกเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง เห็นจำนวนลูกทัวร์แล้วคนที่
มักจะไปกับทริปท่องเที่ยวระดับ VVIP ก็อยากจะกรี๊ดออกมาดังๆ แต่
ทัวร์ไม่ผิด ผิดที่เพื่อนเธอไม่ประมาณตน แค่อินซำมอำเภอยังหลง กลับกล้า
ข้ามชายแดนประเทศ

“มัวมันเพิ่งออกนอกประเทศครั้งแรก พี่ปิ่นไม่กลัวมันถูกหลอกไป
ขายเหรอ”

“...” ด้วยมิตรภาพยาวนานนับยี่สิบห้าปี ปุริมจึงกัดปากไม่โพล่งออก
ไปว่าอย่างมาศวดีขายได้ด้วยเหรอ

“ถ้าพี่ปิ่นไม่ออกไปก็ไม่ใช่ไรอะ มิวไปคนเดียวได้”

มาศวดีเกรงใจ แต่เปมิกาไม่

“แกรู้ไหมว่าพม่าใช้หน่วยเงินอะไร”

ส่ายหน้าหนึ่งครั้ง

“แกรู้ไหมว่าไนพม่า ถ้าป่วยต้องถามหายาที่ไหน”

ส่ายหน้าอีกครั้ง

“แกรู้ไหมว่าถ้ามีเรื่องถูกปล้น ถูกจี้ หรือหลงทางจะติดต่อใคร”

ถ่ายหน้าซ้ำอีกครั้ง

คราวนี้เปมิกาหันไปถามปุริมบ้าง “ถ้าเกิดเรื่องกับมี้ พี่ป็นจะไม่เสียใจใช้ไหม”

“...” ปุริมไม่กล้าพยักหน้า เพราะเขาต้องเสียใจแทบตายแน่

เปมิกาอาศัยจังหวะที่มาควดีก้มหน้าเพราะรู้สึกผิดบู้ยไปให้มองไปทางแขนทั้งสองข้างของเพื่อน มันดูปกติดี มีแค่ปุริมที่รู้ว่าเคยเกิดอะไรขึ้น

“ตกลงพี่ป็นจะไปใช้ไหม”

ในที่สุดปุริมก็ต้องพยักหน้า หลังจากร้องเย้ เปมิกาก็ออกคำสั่งให้มาควดีแจ่งกับหัวหน้าทัวร์ช่วยลากปุริมเข้าไลน์กลุ่ม ตามด้วยวางแผนการให้เพื่อนว่าจะต้องเตรียมพร้อมอะไรบ้าง ไม่มองสีหน้ากระอักกระอ่วนของพี่ชายตัวเองสักนิด ต่อให้ท้ายสุดเหลือบมาเห็นก็ปลอบใจแบบแค้นๆ ไร้ความจริงใจ

“ไปเที่ยวฟรีมีความสุขจะตายพี่ป็น”

ปุริมมีเหตุผลส่วนตัวที่บอกใครไม่ได้ว่าเขาไม่ออกไปไหนกับมาควดีไม่ต้องพูดถึงไปทัวร์พม่ากับเธอสามวันสองคืนเลย แต่เพราะเป็นเหตุผลที่บอกใครไม่ได้ แล้วเขาก็ปล่อยให้คนชื้อบ้อเดินทางออกนอกประเทศครั้งแรกเพียงลำพังไม่ได้อีกเช่นกัน

เพื่อนโน่นนี่กับปุริมเลยจำต้องยอมรับข้อเสนอของเปมิกา พร้อมกับปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อยก็ไปฟรี แต่เขาดันลืมกฎข้อสำคัญที่ว่า ‘ของฟรีคือของที่แพงที่สุดในโลก’ โดยเฉพาะทัวร์ฟรีที่เขาจะได้ไปทริปเพราะมาควดีโดนเท

๒

เตรียมพาเหมียวมินไปทัวร์

“ป่านนี้ยังไม่ได้ทำพาสปอร์ตอีกหรือ”

ปุริมอยากเชกหัวมาศวดิศักดิ์ที่ลิ้มเรื่องสำคัญเสมอ

คำตอบแทนของทัวร์ฟรีคือต้องดูแลคนจ่ายเงินให้ไปถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพ แต่มันเกือบจะล่มเพราะคนอยากไปไม่ได้เตรียมความพร้อมใดๆ เลย

เปมิกาเคลียร์ปัญหาเรื่องคนไปทัวร์เป็นเพื่อนมาศวดิเสรีก็เล่นออกไปหาคนรัก ปล่อยรายละเอียดไว้ในมือปุริม ผู้ทำได้ทุกอย่างยกเว้นตั้งสติเหมียวมิน

“มีว่าจะทำๆ แล้วก็ลิ้ม” มาศวดิจดจ่อกับหน้าจอโคตดิงที่ไรก็ลิ้มการใช้ชีวิตทุกที เธอเป็นโปรแกรมเมอร์เยี่ยมประสิทธิภาพ สามารถจัดตารางดำรงชีวิตให้เข้ากับการทำงานได้เป๊ะ แต่หากมีสิ่งไหนนอกเหนือจากขั้นตอนการดำเนินชีวิตที่เธอจัดเรียงเอาไว้แทบจะเป็นผังภาพโฟลว์ชาร์ต (Flowchart) เธอมักจะปิดตกหลังลิ้ม พาสปอร์ตเป็นเรื่องสำคัญที่เธอไม่จำ

“ถ้าองคิวดอนไลน์ไม่ได้ ก็ไปสำนักงานหนังสือเดินทางเลยดีกว่า”

ระหว่างพูดปุริมก็เปิดโน้ตบุ๊กของเปมิกาที่เขารู้กระทั่งรหัสผ่าน ล็อกอินเข้าหน้าจองคิว พบว่าของพຽ່งนี้หมดแล้ว มองเวลายังไม่เที่ยง ประกอบกับพาสปอร์ตไม่ได้รับเล่มทันที ยังต้องรอเล่มส่งทางไปรษณีย์อีก เขาเลยไม่อยากซักซ้า

“มีว้ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า พี่จะพาไปทำพาสปอร์ตวันนี้เลย”

“มีว้ไปเองได้”

“รู้ใหม่ว่าธัญญาพาร์คไปยั้งง”

มาศวดิอยากบอกว่ากุเกิลแมบบอกได้ แต่การไปกับปุริมนี้แหละ สบายกาย แถมยังสบายหูไม่ต้องฟังเขานับด้วย “แต่ไปวันนี้หน้ามีว้ไม่สวย เลย ผมก็ยังไม่ไต้ทำ”

“ไปพຽ່งนี้แล้วมีว้จะสวยขึ้นเธอ”

“...” มาศวดิค้นพบว่าคนคุ้นเคยนี้แหละ คั้ตรูในคราบมิตร

มาศวดิเถียงปุริมไปก็ไม้ชนะ เลยไปอาบน้ำสระผม หาเสื้อซั้ตทางเกง ยืนเรียบๆ มาใส่ตามคำสั่งเขา แต่งกายเรียบร้อย เขาก็กระดิกนิ้วสั่งให้เธอนั่งลงระหว่างที่เขาไปเอาไต้รเฝ้าผมจากไหนไม่รู้มายืนรอ

“พี่ป็นไปเอาไต้รเฝ้าผมมาจากไหน” เธอม่ั่นใจว่าไม่มีของหน้าตาแบบนี้ในบ้าน

“ในรถที่มี เอาไว้ลนสติเกอร์ที่ติดบนว้สดุก่อสร้างออก”

มาศวดิคิดภาพเธอเป็นแผ่นกระจกหรือแผ่นเหล็ก แต่ที่ไต้ลั้เคียงสุด น่าจะเป็นแผ่นไม้กระดาน ซึ่งเป็นจินตนาการที่ชวนหดหู่ไม่น้อยสำหรับคนจิตตก

สภาพจิตใจของมาศวดิแย่มาก แต่ม่ั่นได้รับการเยียวยาจากมือกว้าง แข็งแรงที่ดูแลเส้นผมของเธออย่างอ่อนโยน กระทั่งลมร้อนก็ระวังไม่ให้โดนหนังศีรษะของเธอ ถึงเขาดูเธอทุกคำแต่การกระทำโคตรอ่อนโยน นุ่มนวล จนชวนให้เคลิ้มหลับ ถ้าไม่ติดไต้นคำสั่งต่อๆ มา

“นั่งตึ้ๆ เตียวพี่จะกันคั้วกับเขียนคั้วให้”

ใบมีดโกนมีด้ามอาจเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานก่อสร้างที่มาศวดีไม่รู้มาก่อน แต่ดินสอเขียนคิ้วมันเป็นไอเทมลับประเภทไหน

“พี่ปิ่นเขียนคิ้วด้วยหรอ?”

“จะได้ไม่โหมมเหมือนมี้วไง”

คำตอบมาในรูปแบบเขวะที่มาศวดีไม่อยากจะใส่ใจ แม้อีกๆ จะอยากเตือนปฐิมว่า ‘ปากร้ายใจดี ไม่ได้ช่วยเยียวยาจิตใจ คนเราพูดกันดีๆ ก็ได้’

“ดินสอเอาไว้ใช้มาร์กจุดบนวัสดุ เนื้อดินสอมันนุ่ม เขียนสะดวกลงง่าย” ปฐิมอธิบายตามหลังการเหน็บแนม มาศวดีเลยไม่ถามอีกว่าเขาคงอุปกรณ์สำหรับทำงานติดตัวมาทำไม

“พี่ปิ่นยุ่งงานหรือเปล่า มี้วไปเองได้จริงๆ นะ” เธอเอ่ยสะอวดเพราะสายตาคมปลานแสดงความคิดเห็นด้วย “หรือไม่ว่าพี่ปิ่นไปส่งก็พอ มี้วเรียกแกร็บกลับเองได้”

“ไม่ต้องห่วงงานพี่หรอ?” เขาตัดบทท้วนๆ แต่พอเหลือบมองสีหน้ารู้สึกผิดของมาศวดี ปฐิมก็ปรับปรุงคำพูดให้ดีขึ้นเล็กน้อย

“งานยุ่งแค่ไหนก็ไม่สำคัญเท่ามี้ว”

ปฐิมพูดออกมาอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ มาศวดีเลยไม่เอะใจว่าเธอสำคัญสำหรับเขาเพียงใด

ัญญาพาร์คมีพื้นที่เยอะกว่าที่เห็นจากด้านนอก ถ้าให้มาศวดีเดินทางมาคนเดียวมีความเป็นไปได้ว่าจะหลงทางสักพักกว่าจะไปถึงสำนักงานหนังสือเดินทาง

ปฐิมกวาดตามองรอบๆ ขณะจอดรถแล้วหันมากำชับมาศวดี

“คนเยอะ มี้วใส่หน้ากากอนามัยเอาไว้ก่อนดีกว่า”

ในสายตาศาปฐิม มาศวดีร่างกายอ่อนแอ แค่มลจากเครื่องปรับอากาศแรงไปหน่อยเธอก็ป่วย ตากแดดชนิดโดนฝุ่นหน่อยก็พร้อมเข้าไอซียู

“มี้วลืมเอามา” คนไม่ค่อยออกจากบ้านมักลืมอุปกรณ์ที่เริ่มไม่สำคัญ

พวกนี้

“พีน่าจะมีในช่องเก็บของ ลองเปิดดู”

มาศวดีเปิดลิ้นชักก็เห็นท่อพลาสติกบรรจุหน้ากากอนามัยขนาดห้าลิบอันที่ใช้จนเกือบหมด แต่มีปากกาเก่าๆ ด้ามหนึ่งหมึกไหลออกมาเนียนเข้าไปในท่อเล็กน้อย

“เหลือแค่สองอันคะ แต่มันเนียนหมึกตรงขอบนิดนึง”

ปุริมพลิกดูพบรอยเนียนขนาดไม่กี่มิลลิเมตร “พี่จะไปซื้อให้ใหม่รอในรถนะ”

“แค่เนียนนิดเดียวเอง” มาศวดีกล่าวพลางสวมหน้ากากไปด้วย ปุริมเลยเอาอีกอันมาสวม

เธอไม่ถือ เขาก็ไม่ถือ มันก็แค่หน้ากากอนามัย ใครจะคิดว่ามันจะสร้างเรื่อง

ไปถึงสำนักงานหนังสือเดินทางภายใต้การนำของปุริม มือถือของทั้งสองก็ส่งเสียงเรียกเข้า มาศวดีเดินไปต่อแถว แล้วทำมือให้ปุริมไม่ต้องตามมาด้วย ที่นี้กว้างสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยแถมมองแล้วไม่น่ามีปัญหา จึงเดินแยกไปคุยโทรศัพท์ของตน

“มีวส่งตัวแก่ไปแล้วนะคะ ให้เสเตอร์ลองรันโปรแกรมดูอีกรอบ”

มาศวดีละอายใจมากที่ไม่เคลียร์งานก่อนลาพักรักษาใจ บริษัทอนุญาตให้คุณอกหัก แต่ไม่ให้งานกะทันหัน เพราะอาจมีงานกำลังรอให้คุณแก้อยู่

การที่โปรแกรมขึ้นหนึ่งจะออกไปสู่มือผู้ใช้งาน แบ่งออกเป็นห้าขั้นตอน ขั้นตอนแรกก็มิต้องกำหนดขอบเขตการทำงานของโปรแกรมและวิเคราะห์ว่าโปรแกรมนี้จะช่วยงานด้านไหนหรือแก้ปัญหาใดให้ผู้ใช้งาน (Problem Denition and Problem Analysis) ขั้นตอนนี้คือการพิสูจน์ความสามารถของ System Analysis หากวิเคราะห์ผิดพลาด โปรแกรมหรือระบบก็จะไม่ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ เรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญ

ที่สุดของการพัฒนาโปรแกรม

ขั้นตอนที่สอง Software Engineer เขียนผังงานโฟลว์ชาร์ต (Flowchart) และซูโดโคด (pseudo-code) เป็นการกำหนดทิศทางการทำงานของโปรแกรมว่ารับข้อมูลใดเข้ามา มีกระบวนการทำงานอย่างไรบ้าง และจะให้ผลลัพธ์ใด Software Engineer ต้องเขียนผังงานที่มีประสิทธิภาพตอบโจทย์ของโปรแกรม แล้วแยกออกเป็นส่วนๆ ให้ทีมโปรแกรมเมอร์เขียนงานที่ใช้ได้จริง

ขั้นตอนที่สามซึ่งเป็นขั้นตอนที่ยาวนานที่สุดนั่นก็คือเขียนโปรแกรมหรือโคดดิ้ง (Programming) ซึ่งมาสวีทำงานในส่วนนี้ เธอมีตำแหน่ง Software Developer หรือนักพัฒนาซอฟต์แวร์ เรียกว่าๆ ว่าโปรแกรมเมอร์ (Programmer)

ขั้นตอนที่สี่คือทดสอบและแก้ไขโปรแกรม (Program Testing and Debugging) เป็นขั้นตอนที่น่าปวดหัวเพราะต้องทำซ้ำวนกับขั้นตอนที่สาม บางบริษัทที่มีบุคลากรน้อย โปรแกรมเมอร์กับเทสเตอร์จะเป็นกลุ่มเดียวกันเขียนไปแก้ไข แต่บริษัทที่มีกำลังพอจะแยกทั้งสองทีมออกจากกัน

ขั้นตอนที่ห้า ขั้นตอนสุดท้ายก่อนโปรแกรมจะไปถึงมือผู้ใช้งานก็คือทำเอกสารคู่มือการใช้งานและบำรุงรักษาโปรแกรม (Program Documentation and Maintenance) จะเรียกว่าเป็นขั้นตอนที่ง่ายที่สุดแต่น่าปวดหัวที่สุดก็ได้ในสายตาของมาสวี เพราะเธอไม่ถนัดเขียนบทความภาษาอังกฤษที่สำคัญเธอไม่สามารถสื่อสารให้ผู้ใช้งานเข้าใจ

มาสวีชอบทำงานโปรแกรมเมอร์ เธอชอบโคดดิ้ง เพราะมันเหมือนได้รับโจทย์พร้อมคำตอบ เธอมีหน้าที่ใส่ขั้นตอนการหาคำตอบ ส่วนจะพลิกเพลงอย่างไรขึ้นอยู่กับตัวเธอ ซึ่งโปรแกรมเมอร์ที่ดีคือคนที่ใช้โคดสั้นแต่มีประสิทธิภาพสร้างโปรแกรมย่อยที่เอาไปรวมกับโปรแกรมย่อยอื่นๆ ออกมาเป็นโปรแกรมขนาดใหญ่หรือระบบที่ทำงานราบรื่น

งานโปรแกรมเมอร์จะยากหรือง่ายอยู่ภายใต้เงื่อนไขสามอย่าง หนึ่ง

System Analysis วิเคราะห์ระบบที่จะสร้างอย่างถูกต้อง สอง Software Engineer ควบคุมผังการพัฒนาให้ถูกต้องทิศทาง สามก็คือเทสเตอร์ที่รับงานต่อจากเธอต้องตรวจพบปัญหาตั้งแต่แรก ไม่ใช่รอจนถึงมือผู้ใช้ค่อยย้อนกลับไปแก้ไขใหม่

มาศวดีคุยงานเสร็จก็เช็กรายงานที่เทสเตอร์ส่งมาให้ ขาที่ก้าวตามคนในแถวเลยเข้าไปครึ่งจังหวะเกิดระยะห่างให้ใครไม่รู้เข้ามาแทรก ชวย้วยประมาณห้าสิบเห็นเธอขยับเท้าจะปิดระยะไม่ให้เขาแซง เลยรีบเบียดจนชนไหล่มาศวดีอย่างแรง ทำเธอเซเกือบล้มถ้าปุริมไม่ตาไวมือไวจับเธอเอาไว้ทัน

“มองไม่เห็นคนหรือครับ” คำถามสุภาพ แต่ระดับการใช้หน้าเสียงของปุริมบอกว่าเขาพร้อมใช้กำลัง การก่อกันอันตรายใดๆ แก่มาศวดีคือการเหยียบชีดจำกัดทางอารมณ์ของเขา

“ขอโทษที ผมรีบนิดหน่อย” การขอโทษแบบขอไปทีของชายสูงวัยกว่าไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น ที่สำคัญเขายังเหยียบจะแทรกแถวแบบหน้าด้านๆ

“อยู่ๆ มาแซงแบบนี้ เมียจะคลอดลูกหรือครับ”

ปุริมยื่นขย่าวๆ มาขวาง ชวย้วยกลางคนจะแทรกก็ไม่สำเร็จ จะถอยก็ไม่ได้ จะคล้อยตามคำพูดเขาก็ไม่ไหว

“ผมจะรีบไปรับลูกที่โรงเรียน”

สถานการณ์ไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไร แถวเลื่อนไปเรื่อยๆ ปุริมดันมาศวดีให้เดินหน้าต่อ ขณะที่อีกฝ่ายก็ไม่อยากยอม รู้สึกว่าตนเสียหน้าไปแล้ว เลยดึงดันให้ถึงที่สุด

“ช่วยเสียสละหน่อยไม่ได้หรือครับ คนไทยเหมือนกัน มีน้ำใจให้กันบ้างสิ”

ข้ออ้างแบบนี้ก็ใช้ได้ด้วยหรือ...มาศวดีอ้าปากค้าง เธอเป็นสาวสวย บุญ ช่วยพาเด็กข้ามถนน สละที่นั่งบนรถให้คนท้อง หลีกทางให้ผู้พิการถือของให้คนชรา แต่ทั้งหมดอยู่ภายใต้เงื่อนไขไม่เบียดเบียนผู้อื่น หญิงสาวอยากจะเถียงว่าเธอมีน้ำใจให้เขา แล้วสามสี่คนที่ตามหลังมาละ ต่อให้ใจบุญ

ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องแสดงความมีน้ำใจด้วยการเอาเปรียบคนที่รอต่อจากเธอให้คนอื่นแทรกคิว

แต่ไม่ต้องรอให้สายบุญคิดคำพูดหลายๆ สายบวกก็จัดให้

“การมีน้ำใจของคนเราต้องไม่รบกวนคนอื่นครับ ถ้าน้องสาวผมให้คุณแข่งคิว คนที่มารอก่อนคุณก็จะเข้าไปอีก คนไทยเหมือนกัน พูดภาษาไทยเหมือนกัน หวังว่าจะเข้าใจนะครับ”

โดนขนาดนี้ยังไม่ยอมก็ไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว ชายวัยกลางคนหน้าแดงจนยากจะแยกแยะว่าอายุหรือโกรธ ขยับไปต่อท้ายแถว

มาศตีมองตามแล้วเอ่ยขึ้นชมบุริม “เรื่องเถียงใครก็อย่ามาสู้พี่ป็น”

บุริมดันตัวมาศตีให้เดินหน้า ไม่เปิดช่องว่างให้ใครแข่งแล้วชมกลับอย่างมีน้ำใจ “เรื่องสั้นก็ไม่มีใครสู้มั่ว”

“ถอดหน้ากากแล้วมองที่กล้องนะคะ อ๊ะ...หน้าคุณเนียนค่ะ”

เจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกเต็มที่ เมื่อมาศตีถอดหน้ากากเตรียมพร้อมถ่ายรูปติดพาสปอร์ตก็รีบร้องเตือน

ตอนเดินมาถึงโต๊ะ เจ้าหน้าที่ก็แนะนำให้มาศตีส่องกระจกหิวผมเช็กความเรียบร้อยที่หนึ่งแล้ว แต่เธอไม่สนใจว่ากระจกอยู่ตรงไหน เจ้าหน้าที่เห็นมาศตีจะเปิดกล้องในโทรศัพท์มือถือส่องดูหน้าตัวเองก็รีบทัก

“ดูกระจกตรงนี้ได้ค่ะ”

มาศตีมองตามมือของเจ้าหน้าที่พบว่ากระจกขนาดใหญ่หนักติดอยู่ด้านบนโต๊ะ ส่องดีๆ ก็พบคราบหมึกจากหน้ากากอนามัยติดอยู่บนแก้มของตน ใช้มือถูก็ไม่ออก

“เอาน้ำใหม่คะ” พนักงานทำความสะอาดและรับหน้าที่จีปาละยีนถือแผ่นฟลิกซ์ช่วยเพิ่มแสงขณะถ่ายรูปใบหน้าติดพาสปอร์ตเสนอตัวช่วย

มาศตีฉุกใจเมื่อได้ยินคำว่า “น้ำ” เธอเอานิ้วชี้แตะปลายลิ้นแล้วใช้น้ำลายถูข้างแก้มท่ามกลางสายตาทักตะลึงของเจ้าหน้าที่ทั้งสอง แล้วที่

น่าอายยิ่งขึ้นก็คือน้ำป้อนน้อยใช้เซ็ดหมึกไม่ออก

พนักงานทำความสะอาดหยิบขวดสเปรย์แอลกอฮอล์ออกมา วางบนโต๊ะแล้วเลื่อนไปให้มาศวดี ตามด้วยทำมือบอกให้เธอจัดใส่มือแล้วค่อยถูบนรอยหมึกเงียบๆ ใช้สายตาบอกคำพูดต่างๆ แทนการออกเสียงเพราะหากอ้าปากพูดตอนนี้คงต้องหลุดซ้ำ แต่สีหน้าขมก้นของเจ้าหน้าที่ทั้งสองแทนความรู้สึกหมดแล้ว

“เอ่อ...สเปรย์แอลกอฮอล์ก็ใช้ได้เนอะ ขอขอบคุณค่ะ” มาศวดีตอบรับนิ่งๆ ต้องก่นใจมากเช่นกัน ไม่ให้ลูกหนีอาย

สายที่ปุริมคุยก่อนหน้านั้นไม่ใช่ลูกค้าแต่เป็นลูกหนี้ เขาส่งข้อความไปทวงแล้วอีกฝ่ายโทร. กลับ ก่อนเขาจะไปเล่นงานคนที่จะแข่งคิวมาศวดี ลูกหนี้รับปากว่าจะโอนเลย ผ่านไปพักใหญ่ยังไม่มีเงินโอนเข้า เขาเลยโทร. ไปถาม ฝ่ายนั้นกลับโมโหต่อว่าเขา

“ทวงขนาดนี้ไม่มีมนุษยธรรมบ้างไหม”

อยู่ๆ ก็ถูกด่า ปุริมมีหรือจะยอมถอยสวนกลับทันควัน “ขนาดนี้ยังไม่คืน มีความละอายบ้างไหม ผมเป็นเจ้าของนี่ยังเงินแทนเลยนะครับ”

“ถ้ามีก็คืนแล้ว ช่วยๆ กันหน่อยสิ”

“ช่วยตั้งแต่ให้ยืมแล้วครับ แล้วคุณไม่คิดจะช่วยผมบ้างหรือ อย่าอ้างว่าไม่มี คนไม่มีเงินเขาไม่กินหรืออยู่แพงแบบคุณหรือ” เจ้าหน้าที่กินมามาในไทย ลูกหนี้บินไปกินราเมงที่ญี่ปุ่น ปุริมอาจไม่จนขนาดไม่มีกิน แต่ไม่ได้มีเงินเหลือไปเที่ยวรอบโลกทุกครึ่งปี แล้วเขาก็ไม่ใจบุญให้ใครเอาเงินที่ควรคืนเขาไปกินไปเที่ยว

“พรงี้ให้”

“พรงี้มันจะไม่มาถึงนะสิครับ” ปุริมยังมีคำพูดมากมายเพื่อใช้เหน็บแนมความหวังดีของอีกฝ่าย แต่ทางตาเห็นมาศวดีกำลังเดินกลับมาเลยยอมถอยให้ก้าวหนึ่ง

“ผมจะรอฟุ่งนี่นะครับ แล้วอย่าบล็อกรมือถือ ไม่งั้นคุณจะได้รู้ว่า
ไว้มนุชขจรธรรมมันเป็นยังไง”

ถ้ามาสวีดีไม่เดินตาโตเข้าไปด้วยความตื่นเต้น เดินกลับมาในสภาพ
คอตก ปุริมคงทวงเงินจนเสร็จ แต่พอเห็นท่าทางของเธอ เขาก็โยนเรื่องเงิน
ทิ้งทันที

“ไปทำเรื่องอะไรมาหรือเปล่า”

ปุริมสมกับเป็นที่ชายไม่แท้ของมาสวีดีมายี่สิบห้าปี เขามองท่าทาง
คอตกของเธอก็ได้ว่าต้องไปก่อเหตุลับหลังเขา

หากไม่ติดว่าการทำพาสปอร์ตห้ามผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าไป ยกเว้น
คนทำพาสปอร์ตให้การช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ซึ่งมาสวีดีไม่ได้อยู่ในกรณีนี้
ปุริมคงเดินไปกำชับเธอให้ปฏิบัติที่ละขั้นตอน หรือไม่ก็ทำทุกอย่างแทนเธอ
ยกเว้นถ่ายรูปกับสแกนลายนิ้วมือ ตอนนั้นเขาก็ยื่นมือมาหา

“ไม่บอกก็ไม่เป็นไร เอาเอกสารมา พี่จะไปจ่ายเงินให้”

หญิงสาวอ้าปากแล้วหุบ เปลี่ยนเป็นส่งเอกสารในมือให้เขาช่วยดำเนินการ
ต่อให้เสร็จ ล่าตรวจภายในสมองตัวเองว่าคิดได้อย่างไรเอานิ้วบ้ายน้ำลาย
เช็ดหน้า คิดแล้วคิดอีกจนปุริมเดินกลับมามาสวีดียังคิดไม่ออก

“พี่ป็นคะ ตะกี้มีวไปสร้างเรื่องมา” มาสวีดีเล่าให้ปุริมฟังถึงเหตุการณ์
ก่อนหน้า ซึ่งเขาสรุปสั้นๆ

“ไปไหนต้องมีเหตุการณ์เด็ดๆ ตลอดเลยนะเรา” อย่างน้อยปุริมก็
ไม่หัวเราะเยาะ แค่มือขยับข้อมือของมาสวีดี

“ทำไมดูพี่ป็นไม่แปลกใจเท่าไรเลย”

“คิดว่าทำไมพี่ถึงเรียกเราว่าเหมียวมินละ”

“...” มาสวีดีได้คำตอบแล้วว่าทำไมเธอทำอย่างนั้นลงไป เธอคือเหมียว
มินนี่เอง “มีวไม่ได้เป็นเหมียวมินนะคะ แค่ไม่ถนัดทำอะไรที่ไม่ได้วางแผน
ล่วงหน้า” ถ้ามีโพล์ซาร์ตบอกละขั้นตอนรับประกันว่าเธอจะทำตามเป๊ะๆ

ปุริมมองสีหน้าไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างใหญ่หลวงของมาสวีดี

แล้วใช้มือใหญ่ขยี้ผมที่เขาเซตให้เองจนกระเจิงพลางสอน หวังว่าความรู้นี้จะซึมเข้าไปในสมองโปรแกรมเมอร์สายมึน

“ชีวิตคนเรามันวางแผนขึ้นตอนล่วงหน้าไม่ได้ทุกอย่างหรอก”

เขาถึงต้องตามติดเธอทุกฝีก้าว

หลังจากพามาควดีไปเดินเรื่องทำพาสปอร์ต ปุริมก็ไม่ได้พบหน้าเธออีก แต่เขาโทร. หาเธอเป็นระยะ ทั้งเตือนให้รีบถ่ายภาพพาสปอร์ตส่งให้หัวหน้าคณะทัวร์ แล้วก็คอยเตือนเธอให้เตรียมข้าวของล่วงหน้า ถ้าไม่ติดงานยุ่งต้องวิ่งไปวิ่งมาจนขาแทบพันเป็นเงื่อน เขาก็อยากจะจัดการทุกอย่างแทนเธอ แล้วปล่อยให้เหมียวมันเดินทางไปแบบสบายๆ

ก่อนไปเที่ยวหนึ่งวัน ปุริมก็รีบเคลียร์งานมาหาควดี

“ตกลงซิมดีแทคโทร. เข้าออกส่งข้อความได้แต่เล่นเน็ตไม่ได้ใช่ไหมครับ”

ปุริมคุยกับคอลเซนเตอร์ผ่านสมอลทอล์กเพราะต้องซัปรถ หลังจอดหน้าบ้านมาควดี เขาก็ยังคุยต่อพร้อมกับไขกุกุแจ๊วไปตรวจสอบไปว่า ลูกปิ่นของล้อรั้วผิดหรือไม่ ประตุเล็กด้านข้างลูกบิดทำงานปกติหรือเปล่า

“ขอบคุณครับ ไม่เป็นไรครับ ทู กับ เอไอเอส ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน”
หลังวางสายปุริมก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ เมื่อตระหนักถึงปัญหาในการสื่อสารระหว่างเดินทาง

ชายหนุ่มเป็นเจ้าของกิจการรับเหมาก่อสร้าง ก่อนชื่อไอร์สโควิตแพร่ระบาด เขากำลังขยายกิจการใหญ่โต มีทีมช่างในเมืองถึงสี่ทีมใหญ่ มีรายรับเข้ามาเดือนละหลายแสน แต่สามปีก่อนโควิตทำเขาสูญเสียนเงินไปหลายล้าน ทั้งจากเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างจากประเทศเพื่อนบ้านกลับไปภูมิลำเนาแล้วติดเชื้อโควิตจนทำงานไม่ได้ ไปจนถึงผู้ว่าจ้างไม่ยอมจ่ายเงิน

เนื่องจากมีลูกจ้างชาวต่างชาติหลายคน ปุริมจึงรู้ข้อมูลของประเทศ

เพื่อนบ้านไม่น้อย สถานการณ์ทางการเมืองของพม่าตั้งเครียดมาหลายปี ดังนั้นการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตจึงถูกควบคุมอย่างเข้มงวด รวมไปถึงสัญญาณโทรคมนาคมจากประเทศเพื่อนบ้านอย่างไทยด้วย ก่อนโควิดจะทำการท่องเที่ยวชะงักงัน ปุริมเคยเดินทางไปเยือนที่นั่นสองครั้ง ล่าสุดเขายังใช้ซิมค่ายเอไอเอสกับทรูได้อยู่เลย ตอนนั้นหากจะใช้งานอินเทอร์เน็ตคงต้องไปหาซิมเอาข้างหน้าเท่านั้น

ทอดถอนใจส่วนทอดถอนใจ มือกับสายตายังไม่ยอมหยุดเคลื่อนไหว แค่คิดว่าถ้ามาศวิตต้องออกแรงดึงประตูรั้ว หรือต้องผลักประตูที่ผิดจนแขนเจ็บ ปุริมก็รับไม่ได้

สำหรับเขา เธอเป็นน้องน้อยที่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ ความลำบาก ลักนิต เจ็บปวดเล็กน้อย เขาก็ไม่ต้องการให้เธอได้สัมผัส แต่เมื่อยี่สิบปีก่อน ปุริมเป็นต้นเหตุให้มาศวิตแขนหักทั้งสองข้างพร้อมกัน หน้าซ้ายยังแพ้พิษขนบุงคันระเห่ทั้งตัว แต่เธอลับกลืนน้ำตาไม่แสดงอาการเจ็บปวด ปล่อยให้ซ้ำๆ

‘มีว์ทำแขนหักเอง พี่ป็นอย่าเศร้า’

เขาจะไม่เศร้าได้อย่างไร จะไม่โทษตัวเองได้อย่างไร แล้วนับจากวันนั้น ความรักความห่วงใยที่ปุริมมอบให้มาศวิตก็เพิ่มจากร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นพันเปอร์เซ็นต์ ก่อนจะค่อยๆ เบาลงลงไปตามอายุและระยะห่างของบ้าน แต่ก็ไม่เคยจางหาย ปุริมรู้ว่าทุกเรื่องเกี่ยวกับมาศวิตทำให้เขาวิตกกังวลเกินกว่าเหตุได้เสมอ แต่เขาก็ห้ามตัวเองไม่ได้

อย่างเช่นทริปไปพม่าคราวนี้ ไม่ว่าจะมีย้อยล้านเหตุผลในการปฏิเสธท้ายสุดเขาก็ต้องไปอยู่ดี ปุริมทอดถอนใจอีกรอบพลางยกมือเคาะประตูบ้าน เรียกมาศวิตมาเปิดให้

“มีว์มาเปิดประตูให้พี่หน่อย”

เพื่อรักษาความปลอดภัย ปุริมสั่งมาศวิตให้ล็อกประตูรั้วและประตูบ้านตลอดเวลา ถึงเขาจะมีกุญแจรั้วกับกุญแจบ้านเธอ แต่ก็ต้องเรียกให้เจ้าของบ้านมาปลดกอนด้านใน เสียงฝีเท้าเธอดังจากด้านในประหนึ่งแมว

รีบวิ่งมาเจอเจ้าของ แต่พอประตูเปิด เขากลับผงะท่อนงอติปิโสในใจครบ
หนึ่งจบ ค่อยเรียกสติกลับมาได้ แต่ปากโพล่งออกไปก่อนแล้ว และทำอีกฝั่ง
ของประตูผงะเช่นกัน

๓

กฤษปคนมีคู่

“ไปทำอะไรกับผมมา”

มีเหตุผลอันควรสำหรับคำถามนี้ เพราะการถามว่า ‘ไปตัดผมมา
ใช้ใหม่’ ถือเป็น การดูหมิ่นวัฒนธรรมการตกแต่งเรือนผมให้งดงาม

เป็นอีกครั้งที่มาศวัตดีทำปฐิมพะงะ คราวนี้ไม่ใช่เพราะน้ำตาบนหน้า แต่
เป็นผมบนศีรษะ หลังจากทำงานได้ไม่นาน เธอเห็นผมยาวจืดแิดเป็นผมสั้น
เพื่อความสะดวกในการดูแลรักษา แต่ทรงผมที่เหมาะกับคนหน้ากลมก็คือ
ผมบ๊อบต่ำกว่าปลายคาง ไม่ใช่สั้นเสมอตั้งหู หน้าซ้าด้านหลังยังตัดตรง
ไม่ข้อมเข้าหาท้ายทอย บานแ่งออกด้านนอกเหมือนไม้กวาดดอกหญ้า

“ปกติผมก็ตัดผมสั้นอยู่แล้ว คราวนี้ช่างแนะนำว่าควรคว้านผมตรง
หลังหูออกจะได้ไม่บาน” มาศวัตดีเล่าพลางอวดผมทรงใหม่ แต่ความมั่นใจ
เริ่มถดถอยตามสีหน้าขมก้ล้นของปฐิม ทำยสุดเขาก็อดใจไม่ถามไม่ไหว

“ผมเคยไปก้อเห็นแค้นอะไรกับช่างมาหรือเปล่า”

ไม่มีความแค้นกันมาก่อน ช่างตั้งใจดำอำมหิตขนาดไหนถึงตัดทรง
กะลาครอบสั้นแต่ให้คนหน้ากลม ผมไม่บานแต่หน้าบานมาก

“มันแย่มากเลยเธอ”

“ไม่เท่าไร ก็ดูสะอาดตาดี”

ปุริมกัดฟันซม แต่โกหกว่าสวยไม่ไหว คิดอีกแง่การตัดผมก็คือ การดูแลร่างกายให้ถูกสุขอนามัย ไม่จำเป็นต้องสวยก็ได้ เขาพยายามค้นหาคำอธิบายไม่ละอายต่อศีลข้อสี่ มุสาวาทา จะชมว่าชี้เหร่แบบมีอารยะ อับลักษณ์แบบมีวัฒนธรรมก็ใช่ที่ คิดไปคิดมาก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้

“อย่าบอกนะว่ามีวัดตัดผมทรงใหม่เพราะออกหัก”

“เปล่า! มีวัดตัดผมเพื่อฉลองการออกทริปต่างประเทศครั้งแรกต่างหาก ละ”

หากยังมองไม่ออกว่ากิริยารับร้อนปฏิสเสษฐสูงแถมยังหลบตาของ มาศวดีคือการโกหก ยี่สิบกว่าปีที่รู้จักกันมาก็สูญเปล่าแล้ว แต่การเค้นถาม ตอกย้ำแผลคนอื่นยามเขากำลังเจ็บช้ำนั้นโหดเกิดพิสัย โหดเกินระดับ โหดเกินกว่าจะทำได้ ปุริมเลยกัดฟันไม่ประชดออกไปว่า

‘ตัดผมฉลองทริปโดนเทเธอ’

มาศวดีไม่กล้าบอกปุริมว่าเหตุผลหลักในการตัดผมก็เพื่อไว้อาลัยให้ แก่ความรักข้างเดียวของเธอ แต่เขาคือคนที่เคยช่วยแม่เปลี่ยนผ้าอ้อมให้เธอ ด้วยซ้ำ ทำไมจะไม่รู้ว่าเธอโกหก

ด้วยความปรานี หรืออาจขี้เกียจบน ชายหนุ่มไม่ไล่เช็กประตูหน้าต่าง ครอบๆ บ้าน ป้องกันขโมยไม่ให้เข้ามายกเค้ในช่วงสามวันต่อจากนี้ เช็กบ้านเสร็จ ก็ตรงมาเช็กความพร้อมเจ้าของบ้านต่อ

“ของที่จะเอาไปจัดใส่กระเป๋าหรือยัง”

คำถามนี้มองว่าเป็นคำประชดก็ได้ เพราะปุริมมองข้าวของกองเต็ม ครอบห้องนั่งเล่นของมาศวดีด้วยสายตาระอใจ “ทำไมไม่ยอมจัดลวงหน้า”

“กำลังจัดค่ะ”

มาศวดีไม่อยากเถียงว่านี่เพิ่งจะบายสอง หน้าซ้ำที่เธอซ้ำก็เพราะ

เปรมิกาอาสาจะมาช่วยจัดการกระเป๋าให้ไม่ยอมให้เธอจัดเอง กลัวว่าคนไม่เคยไปเมืองนอกจะตกหล่นข้าวของจำเป็น แต่ท้ายสุดช่วงสาย เพื่อนรักก็โทร. มาบอกว่าแฟนไม่สบาย ให้เธอจัดการกระเป๋าเดินทางเอาเอง มิตรภาพหรือจะเทียบรักแท้

แต่เพื่อนสาวไม่มา พี่ชายก็ยังอยู่

“เอามาให้ พี่จัดให้”

ก่อนมาควดีจะทันได้ปฏิเสธ บุริมก็ก้าวเข้ามาหยิบกระเป๋าเดินทางขนาดยี่สิบแปดนิ้ว แล้วกวาดตามองว่าจะใส่อะไรเข้าไปก่อนหลัง มาควดีรีบคว้าถุงผ้าปักลายแมวหน้าขนาดพอๆ กับหมอนหนุนหัวมาถือไว้

“อันนั้นมันถุงใส่ชุดชั้นใน ให้มัวจัดเองคะ”

“พี่ไม่ใช่พวกวิตถาร ไม่รู้่อถุงใส่ชุดชั้นในมัวหрок”

“แต่มัวยังมียางอายุอยู่นะ”

“ไม่ใช่ครั้งแรกที่พี่หยิบกางเกงในเราซะหน่อย”

ปากพูดแบบนั้น แต่บุริมก็ไม่ได้ยุ่งกับถุงผ้าใส่ชุดชั้นในในมือของมาควดีอีก หันไปจัดการแยกของอย่างอื่นออกมาเป็นกอง มือเขาค่องแคล่วว่องไวพอๆ กับฝีปาก จัดไป ก็บ่นไป

“ไปแค่สามวันสองคืนต้องเอากระเป๋าใบใหญ่ขนาดนี้เลยหรอ”

แค่ถุงใส่ชุดชั้นในก็ใช้แทนหมอนหนุนหัวได้เลย

“ปานบอกว่าพกของไปได้ยี่สิบกิโล กลับสามสิบกิโล เอากระเป๋าใบใหญ่ไปก็ได้ มีคนช่วยลากอยู่แล้ว”

“คนที่ว่าชื่อปิ่นหรือเปล่า” บุริมรู้ว่าตอนขึ้นพระธาตุนิรินทร์เขavnมีลูกหาบ แต่คนลากกระเป๋าตลอดทริปอยู่ตรงนี้ ชายหนุ่มเห็นบนแถมไปหนึ่งประโยคแต่ไม่ได้บอกให้เปลี่ยนกระเป๋า “ยากับวิตามินพี่เข้าใจนะ แต่ทิชชูเปียกเอาไปทำไมตั้งหกต่อ”

“มัวกลัวว่าจะใช้แล้วไม่มีให้ใช้” ไปต่างประเทศครั้งแรกจะเจออะไรบ้างก็ไม่รู้ จากที่เปมิกาบอกระบบสาธารณสุขภูมิภาคของพม่าไม่ดีนัก ควรวก

ทิชชูเปียกไว้ใช้ทำความสะอาดร่างกาย เพื่อนแนะนำว่าใช้เช็ดได้ตั้งแต่หน้า
ยันตรงนั้น

“แป้งเย็นไม่ต้องใช้ก็ได้” ในมือเขาคือแป้งเย็นยี่ห้อเก๋เก๋สีชมพูขนาด
สองร้อยกรัม “กระป๋องเล็กกว่านี้ไม่มีหรอก”

“ขนาดร้อยกรัมมันหยาบชื้อยาก พี่ป็นอย่าเอาออก ไม่ทาแป้งเย็นแล้ว
ไม่สบายตัว”

มาควตรีบห้ามไม่ให้ปุมริโยนกระป๋องแป้งเย็นไปทางกองล้างของที่เขามอง
ว่าไม่จำเป็นต้องใช้ จากเหตุการณ์ถูกชนบั้งเล่นงานสมัยเด็ก เธอก็ติด
ใช้แป้งทาตัว ร่วมกับอากาศร้อนด้วย หากไม่ได้ทาเธอจะรู้สึกไม่สบายตัว
เขามองหน้าเธอแวบหนึ่ง คงนึกถึงเรื่องนั้นเช่นกัน ท้ายสุดก็ยอมตามใจ

“แล้วหนังสือเนี่ยเอาไปทำไม”

ตัดสินจากหน้าปก เล่มหนึ่งอยู่ในประเพณีนิยายรัก อีกเล่มอยู่ใน
หมวดสืบสวน ปุมริรู้ว่ามาควติเป็นหนอนหนังสือ แต่ไม่เห็นด้วยกับการแบก
มันข้ามประเทศ

“ไปตั้งสามวันสองคืน ก็ต้องมีหนังสืออ่านยามว่างบ้างสิคะ”

“สามวันสองคืน เรียกว่ามินิทริป นอนยังไม่พอเลย ยังจะมีเวลาอ่าน
หนังสืออีกเหรอ” แต่ไหนๆ เขาก็ยอมให้เธอพกของที่ไว้แล้วจะใช้ไปหลาย
ชิ้น เพิ่มอีกสองชิ้นก็คงไม่หนักกว่าเดิมสักเท่าไร ก็แค่อีกหนึ่งกิโลกรัมเอง

จากหนังสือสู่น้ำหอมกลิ่นดอกบัวขนาดห้าสิบลิลลิกรัมสามขวด
เพื่อไว้ใช้ตอนเปิดแผ่นทองแล้วตรงส่วนที่จะปิดแห้งเกินไป เธอสั่งซื้อแผ่นทอง
แบบทองเคไปสามร้อยแผ่น จนของมาส่งแล้วค่อยนึกได้ว่าควรติดทองแท้
เพราะน่าจะเป็นสิริมงคลกว่าจึงสั่งแผ่นทองคำแท้เพิ่มไปอีกร้อยแผ่นที่หลัง
ของมาถึงครบถ้วน เอาไปแค่ทองคำแท้ก็พอ แต่เธอเสียดายทองเค เลยติด
ไปเผื่อได้ใช้

“แผ่นทองติดได้แค่สองที่เองนะ”

“เพื่อคนอื่นเขาไม่ได้พกไปไงคะ” เธอใจบุญเสียจนเขาต้องถอนใจ

“จะเผื่อเยอะไปไหม ถุงเท้านี้ก็เผื่อเยอะจนจะเปิดร้านได้แล้ว”

ถุงเท้าใช้แล้วทิ้งหนึ่งโหลไว้ใส่กับรองเท้าผ้าใบ ทั้งที่บุริมยื่นกรานแล้วว่าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในพม่าต้องถอดรองเท้า ถุงเท้า เอารองเท้าแตะไปก็พอแน่นอนว่ามาศวดิจะต้องอยากเตรียมรองเท้าแตะไปสองคู่ เผื่อถูกขโมยก็ยังมีสำรอง

“เสื้อผ้าจัดชุดไว้ ว่าวันไหนใส่อะไร จะได้ไม่ต้องเอาไปเยอะเกิน”

กว่าจะจัดของเสร็จ จากบ้ายสอง พักกินอาหารมื้อเย็นครึ่งชั่วโมง เสร็จตอนสองทุ่ม เพราะความเห็นไม่ตรงกันหลายอย่าง แถมเสื้อผ้ายังเยอะเกินกว่าบุริมจะยอมให้ขนไปหมด อย่างเช่นผ้าชิ้นที่มีคนเสนอในไลน์กลุ่มว่าจะให้มุ่งไปถ่ายรูปหมู่ร่วมกันในวันที่สอง มาศวดิจะเอาไปสองผืน แต่บุริมให้เอาไปผืนเดียว

“ใช้แค่ถ่ายรูป เอาไปทำไมเยอะเยอะ”

“เผื่อมันขาด”

“พม่าขาดแคลนหลายอย่าง แต่ไม่ขาดแคลนผ้าถุง”

เสื้อยืดแปดตัว เสื้อผ้าฝ้ายแขนยาวอีกสี่ตัว ชุดท้ายบุริมยอมให้พกรวมกันไปแค่สี่ตัว กางเกงสามตัวถุงเท้าสองคู่ รองเท้าแตะหนึ่งคู่ ด้วยความสามารถของเขาจึงใช้พื้นที่กระเป๋าแค่ครั้งเดียว ถึงอย่างนั้นมาศวดิก็ไม่ยอมเปลี่ยนไซส์กระเป๋า บุริมได้แต่ส่ายหน้า แล้วไปหยิบกระเป๋าตัวเองจากบนรถมาให้เธอดู ขนาดต่างกันราวลูกกับพ่อ

“กระเป๋าพี่แค่อลิบหนี่วเอง” มีกระเป๋าหลากหลายเล็กกับกระเป๋านี้ขนาดกลาง เขาก็พร้อมท่องโลกแล้ว

“ก็มัวชอบอะไรใหญ่ๆ” คนสูงแคร์้อยห้าสิบห้าเซนติเมตรออกตัวแบบนี้ คนสูงร้อยแปดสิบแปดเลยได้แต่กลกอกตา

“กลบปมด้อยร่างกายสินะ”

“...” เปรมสุดาเถียงไม่ออก ไม่ใช่แค่มิตรภาพของเพื่อนสาวที่เห็นแพนดิกว่า ความเป็นพี่ชายน้องสาวที่กำลังจะหมดไปแล้วเช่นกัน

เมื่อสัปดาห์ก่อนหัวหน้าคณะทัวร์แจ่งย้ายไฟลต์บินจากเก้าโมงเช้า สุวรรณภูมิเป็นเจ็ดโมงเช้าตอนเมือง ขอให้มารวมพลกันตอนตีสี่ ปุริมเลยมานอนค้างบ้านมาศวดี ป้องกันไม่ให้เธอบ้าเป๋อจนตกทริปพร้อมกับช่วยขนส่งสัมภาระ หญิงสาวตื่นตื่นจนไม่ยอมหลับยอมนอน เขาเลยเปิดโหมดคุณแม่จู้จี้จุกจิก

“อย่าลืมหาสปอร์ต บัตรประชาชนกับเอกสารยืนยันการฉีดวัคซีนต้านโควิด”

“อยู่ในกระเป๋าสะพายเรียบร้อยแล้วค่ะ” มาศวดีตบกระเป๋าสะพายข้างปุๆ ยืนยันความพร้อม

เช่นเดียวกับกระเป๋าลาก ปุริมมีกระเป๋าสะพายใบเล็กๆ แค่อัปเดตโทรศัพท์มือถือถือกระเป๋าตังค์พาสสปอร์ตและของจุกจิกเล็กน้อยไว้ติดตัวยามลงจากรถมินิบัสเข้าวัด ส่วนมาศวดีมีกระเป๋าผ้าแคนวาสซิปในด้วยพลาสติกกันน้ำ มีสี่ช่องใหญ่กับอีกสองช่องเล็ก สามารถบรรจุของที่จำเป็น รวมไปถึงอุปกรณ์ที่เธอคิดว่าจำเป็น อาทิ ขวดน้ำ ทิชชูเปียก พาวเวอร์แบงก์ กล้องคอมพ์ห่อกันน้ำได้ फिल्मซับน้ำมัน ลิปสติค แป้งพัฟ แป้งเด็กกระป๋องเล็ก ไปจนถึงสเปรย์แป้งเย็น เขาเตือนหลายรอบแล้วว่าหนักเกินไป แต่เธอยืนยันว่าของทุกชิ้นล้วนจำเป็นทั้งนั้น สุดท้ายเขาเลยต้องพกเป้ใบหนึ่งไว้ใส่ของต่างๆ แทนเธอ ให้เธอพกไปแค่กระเป๋าตังค์ พาสสปอร์ต เอกสารยืนยันการตรวจโควิด และโทรศัพท์มือถือ แล้วทำเป็นมองไม่เห็นตอนเธอแอบเอาของเล็กๆ น้อยๆ ใส่เข้าไปเพิ่ม

บางคนไม่ได้ เขาก็หันไปบ่นนโยบายการท่องเที่ยวแทน “ไม่เข้าใจเลยพม่าจะตรวจเข้มโควิดทำไม หวังเรื่องยิงกันในประเทศดีกว่าไหม”

หลังประเทศต่างๆ เปิดรับนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ยกเว้นเอกสารยืนยันการรับวัคซีนต้านไวรัสโคโรนา แต่ทางการเมียนมาแจ้งให้นักท่องเที่ยวที่จะไปมีพาสสปอร์ตโควิดในรูปแบบเอกสารเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรค หัวหน้าทัวร์เตรียมเอกสารให้แล้ว แต่ปุริมยังเตรียมไปด้วยเพื่อความ

ไม่ประมาท แต่ยังไม่เท่ามาศวดีที่พรีนดีโปรแกรมทัวร์ไปด้วย ทั้งที่สามารถอ่านจากโทรศัพท์มือถือก็ได้

“พี่นไปเก็บนเรื่องงานเหวอะ” ป้องกันไม่ให้โดนบ่นเรื่องบ้าทอบฟง มาศวดีจึงเปลี่ยนเรื่องคือๆ

“เปล่า”

“เรื่องเงิน”

“เปล่า”

“อย่าบอกนะคะว่าเรื่องความรัก” มาศวดีจำได้ว่าเปมิกาเล่าว่าบุริมเพิ่งเลิกกับแฟนไม่ใช่หรือไง เบ็บเดียวเขาหาแฟนใหม่ได้แล้วเหอ

“ใช่ พี่นไว้ว่าถ้าผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่เนื้อคู่ขอให้เลิกกัน” เหตุผลโคตรสุดของบุริมทำมาศวดีสั่นไปหลายวินาที ก่อนจะอ้อมแอ้มแนะนำเผื่อจะมีเคล็ดลับขึ้นอีก

“...จะเลิกกับใครสักคน ไม่ต้องบนก็ได้นะคะ”

สรุปที่ยาวเมียนมาคราวนี้เป็นหริบของคนโดนแท้จริงๆ ไซ้ใหม่

หลังโดนเหคือภาวะทำใจ มีช่วงเวลาตั้งแต่หนึ่งวันไปจนถึงชั่วชีวิต หลังจากยอมรับว่าเธอออกหักเพราะรักข้างเดียว แถมอีกฝ่ายยังสนใจแค่เบี้ยประกันของเธอ มาศวดีก็ทำได้ไฉน ร้องให้พุ่มพ่ายวันแรก โมโหโกรธเกรี้ยววันที่สอง ผ่านไปครบเดือน เธอก็ถือเอาเองว่านี่คือจุดสิ้นสุดของการออกหัก แล้วไปตัดผมเอาฤกษ์เอาชัย

ยังไม่ทันตัดผม ก็ไม่รู้สึถึงความเศร้าสักนิดในใจ บางครั้งเธอก็สงสัยว่านี่คือการตกหลุมรัก หรืออาการหลงผิดชั่ววูบกันแน่

แล้วเธอเคยหลงรักใครสักคนใหม่ ไนเมื่อตื่นตื่นเพราะกำลังจะได้ไปเที่ยวจนนอนไม่หลับ มาศวดีจึงพิจารณาคำถามข้อนี้อย่างจริงจัง

โปรแกรมเมอร์ทุกคนสันตการใช้งานโพล์ชาร์ตหรือผังภาพแทนการเคลื่อนที่ของข้อมูลและกระบวนการทำงาน ตั้งแต่ต้นจนจบ มีสัญลักษณ์

รูปทรงเรขาคณิตแทนขั้นตอนต่างๆ อย่างเช่นคำสั่งพื้นฐาน If then else แต่หากย้อนกลับไปยังยุคตั้งต้นของกระบวนการทำงานคอมพิวเตอร์ หรือภาษาพื้นฐานแรกสุดที่เรียกว่าภาษาเครื่อง มันก็คือการเปิด-ปิดสวิตช์ที่สามารถแทนค่าตัวเลขฐาน 2 มีสัญลักษณ์เป็นเลข 1 กับ 0 ซึ่งถ้าให้เทียบกับความเข้าใจของคนทั่วไปก็คือ On/Off หรือ Yes/No ใช่/ไม่ แล้วตอนนี้โปรแกรมเมอร์อย่างมาควดาก็กำลังเปรียบเทียบหาคำตอบที่มีเพียงสองตัวเลือกในใจ

เธอเคยหลงรักใคร ใช่/ไม่

หลงรักมันมีอาการอย่างไร อยากเห็นหน้า อยากเข้าใกล้ อยากพูดคุย อยากมีปฏิสัมพันธ์ ทุกนาที่ที่อยู่ร่วมกับเขาคือความสุข จะว่าไปเธอเคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนหน้านี้ กับผู้ชายคนหนึ่ง น่าจะตอนเธอเพิ่งจำความได้ หรือไม่ก็อาจจะก่อนหน้านั้น ผู้ชายคนที่ว่าชื่อ ปุริม

“นั่นพี่แกนะมี้ว”

มาควดก็คิดเอง ยังมองว่าตัวเองเพื่อเจ๊อ ก่อนเธอจะเกิดก็มีปุริมอยู่เคียงข้างแล้ว แม่บอกว่าทุกวันเขาจะมาคุยกับน้องในท้องของน้ำ รอให้เธอเกิดเล่นกับเขาไปๆ ถ้านี่คือการตกหลุมรัก มันก็ยิ่งกว่ารักแรกพบ มันเรียกว่ารักแรกเกิดเลยก็ว่าได้ แล้วหากมันคือการหลงรักใครสักคนจริง ทำไมเธอไม่ตื่นเต้นลึกลับที่อยุ่ร่วมชายคากับเขาสองต่อสอง

เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองใจไม่เต้นหน้าไม่แดงยามเจอหน้าปุริม มาควดก็จึงค่อยๆ ย่องออกจากห้องนอนลงไปยังห้องรับแขกที่ปุริมยึดโซฟาเป็นที่นอนในคืนนี้ พบว่าในห้องแสงไฟยังสว่าง เป็นได้ว่าเขาตกอยู่ในอาการนอนไม่หลับ เช่นเดียวกับเธอ หรือว่าเขาจะ...

“ทำไมยังไม่นอนอีก”

เธอยังไม่ทันโผล่หน้า เสียงเขาก็ซิงดูเธอมาก่อนแล้ว “พรงนี้ต้องตื่นตีสอง นอนน้อยก็มันหิวเบลอทั้งวันอีก รีบนอนได้แล้ว”

“มี้วตื่นเต้นนอนไม่หลับ พี่ป็น...” คำว่าก็ตื่นเต้นเหมือนกันใช่ไหม

ถูกกลืนลงคอ เพราะตรงหน้าปุริมคือเอกสารสารพัด คาดว่าเขาคงจัดงาน
เร่งด่วนมาทำในหน้าที่สุดท้าย

“พวกนี้ต้องตรวจอีกรอบ” เขายืนยันในสิ่งที่เธอคาดเดา แล้วนำความ
รู้สึกผิดมาให้เธอด้วย

“ขอโทษนะคะ พี่ปิ่นเลยต้องเร่งงานไปเป็นเพื่อนมี้วเลย”

“ไม่เป็นไร พี่ไปเที่ยวฟรี แก๊บนแบบไม่เสียตังค์ด้วย”

ผู้ชายที่ไหนจะกล้าพูดต่อหน้าผู้หญิงที่ตนตกหลุมรักว่าตัวเองงก
อยากเที่ยวฟรีตาสมองไว้สาระของตนไปหลายจบ มาศวิตก็กลับขึ้นห้องนอน
ตามคำสั่งปุริม แต่พลิกตัวไปรื้อยตลบกว่าจะหลับตาลงได้

ตีสองมาศวิตงัวเสียงตื่นขึ้นมาปิดเสียงนาฬิกาปลุก แล้วนอนรอให้สติ
กลับคืนสู่สมอง เธอชินกับการตั้งเสียงเตือนสามรอบเป็นอย่างต่ำ ห่างกัน
ทุกห้านาที่เพื่อเรียกสติ แต่ยังไม่ทันรอบสองก็มีเสียงเคาะประตูห้องนอน

“ตื่นได้แล้วมี้ว” น้ำเสียงปุริมห้ามต่อรองใดๆ ทั้งสิ้น เว้นหนึ่งนาที่
เรียกซ้ำ มาศวิตเดินหัวฟูไปเปิดประตูก่อนเขาจะเรียกซ้ำรอบสาม

“ตื่นแล้วค่ะ” เธอตื่นแล้วจริงๆ แค่ดวงตากับสมองยังทำงานได้
ไม่เต็มที่เท่านี้เอง

ปุริมมองหน้ามาศวิต แล้วทำให้วันล้ำคัมของเธอสติสด้วยคำทักทาย

“ผมทรงใหม่ที่ดีนะ เข้าๆ เหมือนไม้ชนไก่เลย”

สมองที่ทำงานห้าสิบเปอร์เซ็นต์ยังรู้เลยว่าโดนแซว อีกห้าสิบเปอร์เซ็นต์
ที่เหลือจึงรีบตื่นขึ้นมาทำงาน สิ่งร่างกายอาบน้ำแดงตัว จะได้มีเวลาเซตผม
อย่างน้อยก็ให้สวยกว่าไม้ชนไก่

เอาเข้าจริงมาศวิตก็ไม่ได้ใส่ใจความสวยของตัวเองสักเท่าไร อาบน้ำ
แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่เตรียมเอาไว้เมื่อวานเสร็จ เธอก็เข้าไปในครัว พบ
เครื่องดื่มร้อนกับขนมปังกรอบที่ปุริมเตรียมเอาไว้ให้ เธอสานต่อด้วยการ
ต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่ให้ตัวเองกับเขาคนละชาม อุ้กกระเพาะและปลุก

สมองให้ทำงานเต็มที่

“เพราะน้ำหนักพี่เลยติดกินมื่อเช้าตั้งแต่เด็ก” ต่อให้ยังไม่เข้า หลังตื่นนอนปุริมก็ต้องกินอาหารมื่อเช้าเพื่อไม่ให้ท้องว่าง เป็นนิสัยที่แม่สอนเอาไว้ แต่ไม่ใช่แม่ของเขา

ปุริมเข้าเรียนอนุบาลหลังมาศวิตเกิดได้สามเดือน พ่อแม่ของเขาไม่สะดวกไปส่งจึงให้ว่านคนบ้านใกล้ๆ ซึ่งก็คือพ่อของมาศวิตที่ไปทำงานทางนั้นให้พาลูกชายติดรถไปด้วย แต่ปุริมไม่เคยอาศัยรถ ยังอาศัยมื่อเข้าบ้านนี้ด้วย

น้ำหนัก หรือมณฑา สุขภาพไม่แข็งแรงเพราะกรรมพันธุ์ เธอจึงเห็นความสำคัญของสุขภาพคนรอบกาย ทุกเช้าเธอจะเตรียมมื่ออาหารเอาไว้แล้วพร่ำสอนให้เด็กชายใส่ใจกับการกิน

‘อาหารคือพื้นฐานของการใช้ชีวิต’ ปุริมจำคำสอนนี้ได้แม่นยำ ถึงพ่อแม่เขาก็ไม่เคยเตรียมมื่อเช้าเอาไว้ให้เลยสักครั้ง หรือกระทั่งย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นตอนมัธยมปลาย ปุริมยังคงกิจวัตรการกินหลังตื่นนอนไม่เกินชั่วโมงครึ่งเอาไว้ แม่ส่วนใหญ่จะเป็นแค่เครื่องตีกับขนมปังก็ตาม

“แล้วพี่จะมาปั่นมื่อที่เอาขนมปังติดไปทำไม” พอตื่นเต็มตามาศวิตก็มีแรงเถียง แม้จะไม่เคยเอาชนะปากปุริมได้ก็ตาม

“พี่ไม่ได้ห้ามมื่อเอาไป แต่ไม่ต้องเยอะขนาดไปเปิดมินิมาร์ท”

“ก็ไม่ขนาดนั้น”

แค่ขนมปังแผ่นสไลด์รสช็อกโกแลตครึ่งแถว เวเฟอร์หนึ่งท่อนใหญ่ ขนมปังกรอบหนึ่งกล่อง ลูกก็สอดไส้ผลไม้หนึ่งท่อน ช็อกโกแลตบาร์อีกสี่แท่ง

“มื่อเอาไปเพื่อพี่ปั่นด้วยไง”

“เข้าๆ โรงแรมมีของให้กิน เอาไปสักสองสามอย่างก็พอ ไม่ต้องเยอะ”

มาศวิตไม่ยอมเถียง ก้มหน้าก้มตากินมื่อเช้าแล้วกินวิตามินเสริมตาม ซึ่งเป็นของที่ปุริมสั่งให้เธอกินเป็นประจำหลังจากเธอเข้าโรงพยาบาลเดือนละครั้งเพราะสุขภาพทรุดโทรมเนื่องจากการทำงานไม่ยอมพักผ่อนเมื่อสองสามปี

ก่อน ในสัมภาระก็มีติดไปด้วย เป็นอย่างเดียวกับที่เขาไม่บ่นว่าเธอบ้าหอบฟาง
 “แทนที่จะห่วงเรื่องกิน พี่ว่าเราห่วงคนที่ไปกับเรามากกว่า ว่าจะเข้ากันได้ไหม”

“คนไปทำบุญไม่น่าใช้คนนิสัยแยๆ หรือคะ”

มาศวดิมั่นใจว่าสายบุญย่อมเป็นคนดี ถึงจะไม่ดี ก็ไม่น่ามีปัญหา
 ถ้าเจอคนไม่ดี เธอจะอยู่เฉยๆ ตลอดทริป ไม่ไปยุ่งกับใคร แต่เธอลืมไปว่า
 ปัญหาอาจไม่ได้อยู่ที่นิสัยของคนร่วมทางก็ได้

คนที่ไปร่วมทริปไม่น่ามีปัญหา มาศวดิก็วาดตามองไปยังจุดนัดหมาย
 แล้วพบคุณทรงพล หรือคุณตั้ม หัวหน้าคณะทัวร์ เขาตัวค่อนข้างเล็ก เทบ
 จะถูกบรรดาลูกทัวร์กลบมิด เนื่องจากลูกทัวร์ส่วนใหญ่ล้วนเคยร่วมทาง
 กันไปท่องเที่ยวมาแล้วหลายครั้ง ไม่ว่าจะป็นอินเดีย ฮองกง ใต้หวัน ญี่ปุ่น
 บางครั้งก็ไปครบ บางครั้งก็แยกกันไป ในกรู๊ปไลน์ต่างแสดงความสนิทสนม
 กันคุ้นเคยกันดี แต่ก็ได้ละเลยคนแปลกหน้า แล้วก็พร้อมจะเปิดใจรับสมาชิก
 ใหม่เข้าสู่มินิทัวร์ครั้งนี้

“คุณตั้มใช้ไหมครับ ผมป็นนะครับ นี้มั่วครับ” ปุริมตรงไปทักทาย
 หัวหน้าทัวร์

ทรงพล หัวหน้าทัวร์ควบตำแหน่งมัดคู่เทคซ์ชาวไทย เรียกสั้นๆ ว่า
 ไกด์ โบกมือเรียกมาศวดิ แต่คนที่เห็นคือปุริม เขาพาเธอไปหาพร้อมแนะนำ
 ตัว ทรงพลกล่าวต้อนรับด้วยรอยยิ้ม แล้วแนะนำลูกทัวร์ที่มาก่อนแล้ว เพราะ
 ส่วนใหญ่นอนค้างบ้านเพื่อนร่วมคณะเพื่อจะมาพร้อมกันตอนเช้ามีด

ข้อดีของมินิทัวร์ที่ทุกคนรู้จักกันคือเข้ากันง่าย บางคนค้างคืนบ้าน
 เพื่อนแล้วมาด้วยกันเลย หลายคนเพิ่งมาเจอกันก็หอบของว่างอาหารเข้า
 มาฝากเพื่อนๆ มาศวดิกับปุริมเป็นคนหน้าใหม่ รู้สึกเก๋ๆ กังๆ เล็กน้อย
 ประกอบกับหญิงสาวใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในบ้านเลยไม่รู้จะทักทายคนอื่นก่อน
 ยังไง ชายหนุ่มได้เปรียบตรงทำงานรับเหมาก่อสร้างค่อนข้างชินกับการเจอ

คนแปลกหน้า เลยตึงรอยยิ้มธุรกิจขึ้นมาแล้วผูกมิตรกับคนอื่น ๆ อย่างรวดเร็ว

“มาครับ มาทำความรู้จักกันก่อน” ทรงพลุ่นวายนกับการจัดเอกสารในมือ หญิงสาววัยประมาณสามสิบกลางๆ ข้างตัวเขาเลยเป็นฝ่ายแนะนำเพื่อนร่วมทริปคนอื่นๆ ให้ปฐุริมกับมาควดีรู้จัก

“นี่คุณป้ากับคุณมี้ว เด็กใหม่แล้วก็เด็กสุดในทริปนี้” หลังทั้งสองยกมือไหว้ คุณหวานก็ผายมือไปหาคนร่วมทริปทีละคู่

“อาจารย์ปราบกับคุณตรี” คุณนี้เป็นชายร่างสูงหนึ่งเล็กหนึ่งวัยประมาณห้าสิบกลางๆ กับสี่สิบปลายๆ

“พี่เอ๋กับพี่เหม่ม” คุณนี้เป็นหญิงผมสั้นกับผมยาววัยประมาณสามสิบกลางๆ

“ลุงตุ้มกับป้าตุ้” คุณนี้เป็นชายหญิงสูงวัย น่าจะอยู่ในช่วงแปดสิบ ทำทางกระฉับกระเฉงแม้มือผายหญิงจะรัดผ้ายืดพุงมือ

“อาจารย์เดียวกับครูก๊วง” คุณนี้เป็นชายผมยาว ผู้หญิงผมสั้นยิ้มลึกลับทันสมัยอายุประมาณห้าสิบต้นๆ

“คุณโน้ตกับคุณอ๊อต” ชายหุ่นหมึกกับสาวร่างสูงวัยสามสิบต้นๆ คุณนี้ยืนกอดแขนกันแนบชิด บรรยากาศคึกคักกระจายด้วยความหวาน จนไกด์อดอธิบายปนแซวไม่ได้

“คนอื่นเข้ามาไหว้พระ คุณนี้เข้ามาขอลูก”

“มาอันนี่มูนต่างหากละคะ ขอลูกคนที่สาม ถ้าได้คนที่สี่พร้อมกันถือเป็นกำไรเสริม” คุณอ๊อตเถียงด้วยรอยยิ้ม

คุณอ๊อตเป็นฝ่ายผายมือแนะนำตำแหน่งของหญิงวัยสี่สิบต้นๆ ทำทางกระฉับกระเฉงข้างตัวบ้าง “สุดท้ายคุณหวาน ผู้ช่วยหัวหน้าทัวร์ของเราวันนี้”

“พี่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มไลน์นะคะ ตอนแรกจะไม่ไปด้วย แต่เปลี่ยนใจมาเป็นผู้ช่วยคุณตุ้ม”

“ผู้ช่วยหรือคนคุมหัวหน้าทัวร์กันแน่” อาจารย์ปราบเอ่ยแซว

ทั้งกลุ่มแนะนำตัวอย่างเป็นมิตร ไม่มีท่าทีคอยจับตามองคนมาใหม่ ด้วยสายตาสงสัย แถมยังชวนสนทนาอย่างครั้นครัง แต่ปุริมกับมาศวดี ค้นพบปัญหาจากสมาชิกทัวร์คราวนี้แล้ว

คู่ชายชาย คู่หญิงหญิง คู่รักรัวยชรา คู่รักรัวยกลางคน คู่รักหวานแหวว กระทั่งโก๋ตั๋งยังมาเป็นคู่ มาศวดีมองหน้าปุริม แล้วพบข้อความเดียวกันจาก สายตาฝ่ายตรงข้าม นีมันทรูปคนมีคู่

สรุปพวกเขาเป็นคู่ใช่ไหม